

ÚMLUVA O PRÁVECH DÍTĚTE

Hlavní principy: obecný základ pro veškerá práva dětí

Definice dítěte (článek 1): Pro účely této úmluvy se dítětem rozumí každá lidská bytost mladší 18 let, pokud podle právního řádu, jež se na dítě vztahuje, není zletilosti dosaženo dříve. Výbor pro práva dítěte, výkonný orgán řídící se Úmluvou o právech dítěte, doporučuje všem zemím, aby přehodnotily hranici dospělosti, pokud je stanovena pod 18 let věku.

Odstranění diskriminace (článek 2): Úmluva o právech dítěte přiznává všem dětem bez ohledu na jejich původ, víru či schopnosti veškerá dětská práva. Nezáleží na tom, kde dítě žije, jakým jazykem hovoří, co dělají jeho rodiče, zda je dívka či chlapec, z jakého kulturního zázemí pochází, kolik má jeho rodina peněz. Žádné dítě by nemělo být znevýhodněno.

Nejlepší zájem dítěte (článek 3): Zájem dítěte musí být zohledněn při jakékoliv činnosti týkající se dětí. Všichni dospělí by měli dělat rozhodnutí podle toho, co je nejlepší pro děti, jelikož tato rozhodnutí je přímo ovlivňují. Toto pravidlo se vztahuje také na finanční politiku země, na legislativu, na rozhodnutí týkající se budoucnosti jako takové.

Právo na život, přežití a rozvoj (článek 6): Děti mají právo žít. Vlády jednotlivých zemí odpovídají za to, že děti mohou žít a vyrůstat ve zdravém a bezpečném prostředí.

Respekt k názoru dětí (článek 12): Když dospělí dělají rozhodnutí, která ovlivní život dětí, mají děti právo se k tomuto rozhodnutí vyjádřit a jejich názor by měl být brán v potaz. To však neznamená, že děti mohou rodičům říkat, co mají dělat. Úmluva o právech dítěte se snaží motivovat dospělé, aby naslouchali dětem a zahrnuli je do rozhodovacího procesu - nedává v žádném případě dětem nadvládu nad dospělými. Článek 12 doporučuje přizpůsobit dialog s dětmi jejich věku a stupni vývoje. Schopnost formovat a vyjadřovat své názory se utváří během dětství a mnoho rodičů proto přirozeně věnuje větší pozornost názorům dospívajících než dětí na základní škole, přestože mají rovnocenné postavení v rodině.